

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2246/2020
24.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Енике Вег, адвокат из ..., против туженог НТЦ-НИС „Нафтагас“ ДОО Нови Сад, кога заступа Бранислав Грујић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2113/19 од 09.03.2020. године, у седници одржаној 24.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2113/19 од 09.03.2020. године и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1144/17 од 07.03.2019. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду од 28.03.2017. године са припадајућим анексима и обавезе тужени да је врати на рад на послове који одговарају врсти и степену њене стручне спреме и радном искуству и да је пријави код надлежних фондова на обавезно социјално осигурање, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 5.000,00 динара у року од осам дана од дана пријема отправка ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1144/17 од 07.03.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев и поништено решење туженог о отказу уговора о раду од 28.03.2017. године са припадајућим анексима и обавезан тужени да тужиљу врати на рад на послове који одговарају врсти и степену њене стручне спреме и радном искуству и да је пријави код надлежних фондова на обавезно социјално осигурање. Обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 133.500,00 динара са затезном каматом од извршности до исплате. Одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад почев од дана престанка радног односа као и захтев за исплату затезне камате на досуђени износ накнаде трошкова поступка за период од дана пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2113/19 од 09.03.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у

усвајајућем делу. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог на неодређено време на основу уговора о раду од 30.04.2002. године по коме је обављала послове ... у ... . Затим је по основу уговора о раду од 01.06.2006. године обављала послове ..., док је анексом број 2 уговора о раду од 10.11.2010. године обављала послове ... за ... . Тужилца је по основу закљученог уговора о раду од 01.06.2012. године обављала послове ... .. Тужилци је тужени половином 2013. године понудио споразумни престанак радног односа али будући да је била у тешкој материјалној ситуацији молила је руководиоца ХП сектора да не дође до престанка радног односа већ да ће пристати да обавља било које друге послове. Руководилац сектора јој је изашао у сусрет, па је тужилци понуђен анекс уговора о раду за обављање послова радног места ... у ... са местом рада у ... који анекс је тужилца потписала и пристала да обавља послове код туженог на радном месту које је било удаљено више од 50 километара од места са кога се премешта. Анексом уговора о раду од 01.06.2012. године тужилца је премештена на послове ... за ... Одељење за ... Дирекција ... са местом рада у .... Тужилца и тужени су 01.04.2016. године закључили уговор о раду пречишћен текст ради обављања истих послова. Садржина наведених уговора о раду и њихових анекса као и опис послова тужилце детаљно је описан у нижестепеним пресудама. Тужилци је 30.03.2017. године уручено решење о отказу уговора о раду од 28.03.2017. године због престанка потребе за њеним радом услед организационих промена. У образложењу побијаног решења наведено је да су изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог од 20.03.2017. године укинута послови које је обављала тужилца односно укинута читаво одељење за ... у коме је тужилца радила и сви запослени у том одељењу су добили отказ као технолошки вишак. Свему наведеном је претходила одлука о решавању вишка запослених услед организационих промена код туженог од 10.03.2017. године којом је утврђено укидање организационе јединице у којој је било тужилцино радно место. У периоду од 05.01.2015. године до престанка радног односа на наведеном радном месту тужилца од туженог није добијала радне задатке као и остали запослени који су радили на наведеном радном месту. Тужени је тужилци у више наврата нудио споразумни престанак радног односа на шта тужилца није пристала. Између осталог тужилци је нуђено да за туженог ради преко лизинг агенције за ... у ... али је у тренутку њеног престанка радно место већ било попуњено. Према прегледу радних позиција туженог на дан 20.03.2017. године у ... је постојало једно слободно радно место ... за ... ССС, степен IV, радно искуство од једне године, захтевана школа хемијскотехнолошка, посебни услови повећан ризик САП број ... . Тужилца је испуњавала услове за наведено

радно место на које би пристала да буде распоређена иако је на удаљености већој од 50 километара од места тадашњег рада тужиле, али јој тужени није понудио премештај на то радно место. Садржина Правилника о систематизацији и организацији послова туженог од 12.01.2012. године као и његове измене и допуне детаљно су описане у нижестепеним пресудама.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су, закључујући да тужени није предузео све мере ради распоређивања тужиле на друге послове јер јој није понудио слободно радно место у ..., усвојили тужбени захтев, поништили решење о отказу и обавезали туженог на реинтеграцију тужиле.

Основано се у ревизији указује да су нижестепене пресуде донете уз погрешну примену материјалног права.

Према члану 179. став 5. тачка 1. Закона о раду запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Обавезе послодавца у случају постојања вишка запослених прописане су чланом 155. истог закона по коме је послодавац у обавези да предузме неку од мера предвиђену овим чланом ради спречавања отказа уговора о раду и то премештај на друге послове, рад код другог послодавца, преквалификација или доквалификација, непуно радно време али не краће од половине пуног радног времена и друге мере а у циљу заштите социјално-економског положаја запосленог.

У овом случају код туженог послодавца је дошло до организационих промена због чега је тужени донео одлуку о укидању појединих послова у оквиру Одељења за ... у коме је радила тужиле, односно укинута је читаво Одељење. Како је укидањем целог Одељења укинута радно место тужиле, као и радна места свих запослених који су радили у наведеној јединици, тужиле је законито отказан уговор о раду јер према броју запослених оглашених за технолошки вишак није било основа за доношење Програма решавања вишка запослених нити за прописивање критеријума ради избора лица која ће бити оглашена вишком. Тужени није могао, како се то основано у ревизији указује, да тужиле распореди на упражњено радно место у ... . На том радном месту тужени је имао потребан број извршилаца (шест) иако је Правилником о систематизацији за то радно место предвиђено седам извршилаца. Код неспорне чињенице да је тужени укинуо радно место 11.05.2017. године и смањено број извршилаца на шест на том радном месту, у таквој ситуацији, распоређивање тужиле на наведено радно место и доношење решења о отказу уговора о раду по основу тзв. технолошког вишка у року од два месеца од распоређивања, представљало би злоупотребу права од стране туженог.

С обзиром да оспорена одлука о отказу уговора о раду тужиле донета у правилно спроведеној процедури законита, нижестепене пресуде су преиначене и тужбени захтев одбијен као неоснован.

Тужени је успео у поступку по ревизији па му на основу чланова 153. став 1, 154. и 165. став 2. ЗПП припадају тражени трошкови на име судске таксе за ревизију у износу од 5.000,00 динара према важећој ТТ.

На основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић